

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/50/2023
Identifikačné číslo spisu: 4318204320
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:4318204320.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Okresné stavebné bytové družstvo Levice, Levice, Ku Bratke 3, IČO: 00 171 590, zastúpeného advokátkou Mgr. Renátou Mészáros, Levice, Nám. hrdinov 7-8, proti žalovanému F. U., narodenému X. Q. XXXX, Ž., P. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Jamrichom, Vráble, Moravská 784/35, o zaplatenie 1 009,64 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9C/56/2018 o dovolaní žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre z 27. októbra 2022 sp. zn. 12Co/75/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 12. apríla 2022 č. k. 9C/56/2018 - 665 konanie zastavil, žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 27,38 %, štátu voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 63,69 % a štátu voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,31 %. Výkonaným dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že žalobca sa voči žalovanému (pôvodne bola žalovaná aj zomrelá F. U., narodená XX. F. XXXX, voči ktorej prvoinštančný súd uznesením č. k. 9C/120/2009 - 114 z 21. februára 2011 konanie zastavil) domáhal titulom neplnenia si povinností žalovaného k úhradám poplatkov za užívanie bytu zaplatenia celkovej sumy 1 009,64 eur (nedoplatok za rok 2005 vo výške 410,22 eur pôvodne vedený v konaní pod sp. zn. 9C/120/2009 a nedoplatok za rok 2007 vo výške 599,42 eur pôvodne vedený v konaní pod sp. zn. 6C/237/2007, ustálené súdom prvej inštancie rozhodnutím č. k. 9C/56/2018 - 619 z 24. marca 2021, ktorým opravil výrok uznesenia Okresného súdu Levice č. k. 6C/237/2007 - 617 z 30. októbra 2018). V časti 603,02 eura vzal žalobca na pojednávaní konanom 22. februára 2012 žalobu späť z dôvodu rozúčtovania žalovaným uhradenej sumy určenej na opravu fasády bytového domu na nedoplatky za užívanie bytu, čo následne podaním z 5. februára 2014 upresnil na sumu 627,07 eur. Zároveň uviedol, že v časti 15,96 eur sa jednalo o chybu výpočtu, na základe ktorej na žalobe v tejto časti netrval a preto požadoval od žalovaného po späťvzati časti žaloby uhradiť len zostávajúcu sumu 366,61 eur. Žalobca

následne podaním z 18. februára 2019 vzal žalobu v časti 366,61 eur späť z dôvodu úhrady danej sumy žalovaným. Žalovaný zastal názor, že celý predmet konania zanikol späťvzatím žaloby v časti 603,02 eur dňa 22. februára 2012 a následne späťvzatím v časti 627,07 eur dňa 5. februára 2014. Predmetné späťvzatia žaloby súd prvej inštancie posúdil ako totožný úkon žalobcu a uviedol, že čiastočnými späťvzatiami žaloby došlo ku konzumácii celého predmetu konania (627,07 eur s príslušenstvom + 366,61 eur s príslušenstvom + 15,96 eur s príslušenstvom = 1 009,64 eur s príslušenstvom), na základe čoho v zmysle § 145 ods. 1 CSP konanie zastavil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP s poukazom na § 453 ods. 1 a 3 CSP, § 396 ods. 1 a 3 CSP a § 255 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov konania štátu prvoinštančný súd rozhodol aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP a s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/3/2018 z 31. júla 2018.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 27. októbra 2022 sp. zn. 12Co/75/2022 na odvolanie žalovaného uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. o zastavení konania, vo výroku II. v časti priznania nároku žalovanému na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 27,38 % a vo výrokoch III. a IV. o trovách štátu potvrdil. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania zrušil a vec mu vrátil v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd dospel k záveru, že procesný postup súdu prvej inštancie bol zákonný, správny a v súlade s názormi súdov vyšších inštancií v danej veci. Súd prvej inštancie svojím procesným postupom neporušil rovnosť strán a ani nepostupoval hrubo v rozpore s ustanoveniami CSP pri posudzovaní čiastočných späťvzatí žaloby žalobcom. Podľa odvolacieho súdu nie je pravdou, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal len s jedným procesným úkonom, a to čiastočným späťvzatím žaloby v časti 627,07 eur, avšak nevysporiadal sa s čiastočným späťvzatím žaloby v časti 603,02 eur. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, že prvoinštančný súd posúdil procesné návrhy žalobcu na zastavenie konania z 22. februára 2012 a 5. februára 2014 ako jeden procesný návrh na zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 627,07 eur s príslušenstvom. S ohľadom na vyjadrenie žalobcu z 5. marca 2021 (č. l. 600) kde uviedol, že 22. februára 2012 uskutočnil späťvzatie vo výške 627,07 eur, no nevšimol si nesprávnu protokoláciu zo strany súdu, čo sa týka sumy 603,02 eur, teda súd prvej inštancie v súlade s vyjadreniami právneho zástupcu žalobcu a rešpektujúc vôľu žalobcu ako dominus litis správne vyhodnotil procesné návrhy žalobcu ako jeden procesný návrh na zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 627,07 eur. Správnosť tohto postupu bola potvrdená aj skutočnosťou uvádzanou v odvolaní žalovaného, že žalované nároky v sume 297,65 eur a v sume 329,42 eur, t. j. spolu 627,07 eur, od počiatku tohto súdneho konania neexistovali, pretože žalobca ich mal na svojom bankovom účte už od 28. februára 2008. Námietku žalovaného ohľadom zodpovednosti za zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 366,61 eur s príslušenstvom taktiež odvolací súd posúdil ako nedôvodnú, s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný v čase vyjadrenia súhlasu so späťvzatím žaloby v tejto časti mal vedomosť, že v dovolacom konaní bol úspešný a že súd prvej inštancie musí vo veci znova konať a vo veci znova rozhodnúť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 221/2017 z 26. septembra 2018), a napriek tejto vedomosti súhlasil so späťvzatím žaloby v časti o zaplatenie sumy 366,61 eur s príslušenstvom. Podľa názoru odvolacieho súdu práve z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne pričítal zavinenie na zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 366,61 eur s príslušenstvom žalovanému, ktorému nič nebránilo, aby so späťvzatím žaloby nesúhlasil, pretože by bolo v rozpore s jeho oprávnenými záujmami a domáhal sa dokončenia konania meritórnym rozhodnutím vo veci. V otázke nároku štátu na náhradu trov konania sa odvolací súd v plnej miere stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Odvolací súd však nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia vzhľadom na výroku II. rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách odvolacieho a dovolacieho konania, ktorý súd prvej inštancie dostatočne a zrozumiteľne nezdôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, pretože jasne neodôvodnil svoje myšlienkové postupy a závery v súvislosti s prijatím záveru, že v prípade, ak žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania podľa § 256 ods. 1 CSP a analogicky s poukazom na § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 27,38 %, znamená to, že má nárok i na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 27,38 %. Z odôvodnenia časti rozhodnutia o trovách odvolacieho a dovolacieho konania nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd prvej inštancie prijal takýto záver. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. o zastavení konania, vo výroku II. v

časti priznania nároku žalovanému na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 27,38 % a vo výrokoch III. a IV. o trovách štátu potvrdil a vo výroku II. v časti nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ mal za to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a to procesnou vadou v konaní odvolacieho súdu spočívajúcou v tom, že napriek žiadosti žalovaného ako odvolateľa v odvolacom konaní, aby bol informovaný o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku v zmysle § 219 ods. 3 CSP, informovaný nebol, čím prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ ďalej uviedol, že dovolanie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné aj z dôvodu, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nerešpektoval § 145 CSP, čím zaťažil svoje rozhodnutie závažným procesným pochybením a súčasne konal v rozpore so závažným názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/221/2017 z 26. septembra 2018. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že späťvzatie žaloby je striktné procesným úkonom a teda ide o prejav vôle, ktorým je súd viazaný a žalobca po späťvzatí žaloby nemôže dodatočne namietat, že jeho vôľa smerovala k inému následku, že konal v omyle alebo si nebol vedomý účinkov svojho úkonu. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd konal v rozpore s vyššie uvedeným, keď svojvoľne doplnil prejav vôle žalobcu vykonaný 22. februára 2012 a následne posúdil späťvzatie v časti zaplataenia 627,07 eur s príslušenstvom z 5. februára 2014 a späťvzatie v časti zaplataenia 603,02 eur s príslušenstvom z 22. februára 2012 ako jeden procesný návrh žalobcu. Súčasne dovolateľ uviedol, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia svojvoľne doplnil obsah podania žalobcu z 5. februára 2014 o vyjadrenia, ktoré z daného obsahu nevyplývajú, t. j. o informáciu, že pri späťvzatí časti žaloby uskutočnenom 22. februára 2012 si žalobca nevšimol nesprávnu protokoláciu sumy 603,02 eur namiesto 627,07 eur. Uvedeným odvolací súd porušil rovnosť strán sporu. Dovolateľ zároveň namietol nesprávne posúdenie zavinenia za späťvzatie žaloby v časti 366,61 eur v kontexte nárokov na náhradu trov konania, nakoľko v čase tohto späťvzatia už predmet konania neexistoval, keďže v plnej miere zanikol späťvzatím z 5. februára 2014 a z 22. februára 2012. Vzhľadom na uvedené považuje dovolateľ napadnuté rozhodnutie za zmätočné, nepreskúmateľné a rozporné s ustanoveniami CSP a právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/221/2017 z 26. septembra 2018 a v rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 12Co/147/2019 - 569 z 30. septembra 2019, na základe čoho navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a dovolateľovi priznal nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal zmätočnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúce v jeho neinformovaní o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku, v nesprávnom posúdení procesných úkonov späťvzatia žaloby žalobcom, čím došlo k porušeniu § 145 CSP a svojvoľné dopĺňanie obsahu žalobcovho vyjadrenia k späťvzatiam žaloby zo strany odvolacieho súdu. Dovolateľ zároveň namietol nesprávne určenie nárokov na náhradu trov konania v kontexte zavinenia späťvzatia žaloby v časti 366,61 eur.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05).

9. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

10. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.). Dovolateľ nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu namietol a preto najvyšší súd pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia.

11. Najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd sa vo svojom dovolaní napadnutom rozhodnutí dostatočne dôsledne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalovaného. Odvolací súd sa vo výroku I., vo výroku II. v časti priznania nároku na náhradu trov prvoinstančného konania v rozsahu 27,38 % a vo výrokoch III. a IV. stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vo výroku II. v časti nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vysvetlil myšlienkový postup, ktorým dospel k posúdeniu jednotlivých podaní a vyjadrení žalobcu týkajúcich sa späťvzatí žaloby vo vzájomných súvislostiach a v kontexte priebehu konania a vyjadril sa k následnému posúdeniu nárokov na náhradu trov prvoinstančného, odvolacieho a dovolacieho konania. Rovnako tak sa odvolací súd vyjadril k namietanému nesprávnemu posúdeniu nároku štátu na náhradu trov konania a vysvetlil dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Z uvedeného je teda zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd prvoinstančné rozhodnutie v časti potvrdil a v časti zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo s podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami.

Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v kontexte posúdenia jednotlivých späťvzatí žaloby žalobcom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. K dovolaciemu tvrdeniu žalovaného, že odvolací súd porušil ustanovenie § 145 CSP a to tým, že späťvzatie žalobcu v časti žaloby o zaplatenie 627,07 eur s príslušenstvom z 5. februára 2014 a späťvzatie v časti žaloby o zaplatenie 603,02 eura s príslušenstvom z 22. februára 2012 posúdil ako jeden procesný návrh žalobcu, najvyšší súd uvádza, že toto tvrdenie je nedôvodné. Odvolací súd v bode 8 a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia dostatočne jasným spôsobom zdôvodnil, na základe akých skutočností dospel k záveru, že predmetné čiastočné späťvzatia žaloby je potrebné posúdiť ako jeden procesný návrh žalobcu. Predmet konania bol ustálený rozhodnutím súdu prvej inštancie a to tak, že predmetom konania je zaplatenie sumy 1 009,64 eur. Zo zápisnice o pojednávaní z 22. februára 2012 (č. l. 208) vyplýva, že žalobca vzal žalobu čiastočne späť, pričom v predmetnej zápisnici je uvádzaná suma 603,02 eur. Záverom daného súdneho pojednávania žalobca uviedol, že predmetom sporu zostali nedoplatky v sume 112,57 eur za rok 2005 a v sume 254,04 eur za rok 2007, teda žiadal vyhovieť žalobe vo výške 366,61 eura. Na výzvu súdu z 13. januára 2014 (č. l. 267) žalobca doplnil podania a špecifikoval požadované nedoplatky za roky 2005 a 2007, kde záverom opätovne uviedol, že požaduje uhradenie sumy 112,57 eur spolu s úrokom z omeškania za rok 2005 a sumu 254,04 eur spolu s úrokom z omeškania za rok 2007 (spolu 366,61 eur). Zároveň uviedol, že v časti 627,07 eur žiada konanie zastaviť z dôvodu rozúčtovania platieb žalovaného na nedoplatky a v časti 15,96 eur zamietnuť z dôvodu chyby vo výpočte (totožne sa vyjadril žalobca aj vo vyjadrení č. l. 600). Z uvedených vyjadrení v ich vzájomných súvislostiach vyplýva, že v čase prvého čiastočného späťvzatia žaloby dňa 22. februára 2012 a špecifikácie žalovaného nároku vykonaného žalobcom na výzvu súdu dňa 05. februára 2014 bola v oboch prípadoch požadovaná úhrada totožnej zostávajúcej sumy 366,61 eur za nedoplatky za rok 2005 a 2007. Vzhľadom na dané odvolací súd správne posúdil a súčasne aj dostatočne zdôvodnil posúdenie daných úkonov žalobcu ako jeden procesný úkon čiastočného späťvzatia žaloby vo výške 627,07 eura, s ohľadom na ustálený predmet konania o zaplatenie 1 009,64 eur a po čiastočnom späťvzati požadované uhradenie zostatku 366,61 eur s tým, že žalobca žiadal žalobu v časti 15,96 eur zamietnuť dôvodom chyby vo výpočte. K tvrdeniu dovolateľa ohľadom skutočnosti, že odvolací súd pochybil tým, že doplnil vyjadrenia žalobcu týkajúce sa čiastočných späťvzatí o informáciu o nesprávnej protokolácii prvého späťvzatia časti žaloby najvyšší súd uvádza, že predmetné tvrdenie žalobcu o nesprávnej protokolácii je súčasťou podania z 05. marca 2021 (č. l. 601), t. j. uvedené v tejto časti korešponduje s obsahom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V kontexte podania žalobcu z 05. februára 2014 sa žalobca v danom podaní skutočne nevyjadril k protokolácii späťvzatia časti žaloby dňa 22. februára 2012 tak, ako tvrdí dovolateľ. Nakoľko však dané tvrdenie o nesprávnej protokolácii späťvzatia žaloby zo strany žalobcu v priebehu konania odznelo a to v podaní z 05. marca 2021 (č. l. 601), nie je možné uviesť, že by odvolací súd podporil svoje rozhodnutie neexistentnými tvrdeniami žalobcu. Samotné tvrdenie žalobcu, že si pri podpise zápisnice z pojednávania dňa 22. februára 2012 nevšimol nesprávnosť sumy späťvzatia nemalo vplyv na skutočnosť, že záverom daného pojednávania žalobca požadoval zaplatenie sumy 366,61 eura od žalovaného, čo sa plne stotožňuje s výškou žalovanej sumy uvádzanej v podaní z 05. februára 2014. V kontexte rozsiahleho bodu 37 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sa informácia k nesprávnej protokolácii v zápisnici z pojednávania javí len ako chyba v duplicitě, ktorá sama o sebe nemala vplyv na výrok rozhodnutia a ktorá nedosahuje taký rozmer a závažnosť, že by odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a tým zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Dovolateľ zároveň dovolaním napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v časti nárokov na náhradu trov konaní a tvrdil, že súd prvej inštancie a odvolací súd nesprávne posúdili jednotlivé späťvzatia žaloby, na základe čoho následne nesprávne vyhodnotili zavinenia za zastavenie konania, čím prišlo k nesprávnemu stanoveniu nárokov strán sporu na náhradu trov konania a súčasne k nesprávnemu stanoveniu nároku štátu na náhradu trov konania. Nakoľko určenie nárokov na náhradu trov konania a posúdenie jednotlivých späťvzatí žaloby je vzájomne naviazané, vzhľadom na zastavenie konania, nebude sa dovolací súd opätovne danou dovolacou námietkou zaoberať, nakoľko k posúdeniu späťvzatí žaloby odvolacím súdom sa už dovolací súd vyjadril v bode 12. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

14. Dovolací súd ďalej k dovolacej námietke žalovaného, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nerešpektoval § 145 CSP, čím konal v rozpore so záväzným názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/221/2017 z 26. septembra 2018 a v rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 12Co/147/2019 - 569 z 30. septembra 2019 uvádza, že v predmetných rozhodnutiach prišlo len k uvedeniu povinnosti ustáliť predmet konania, rozhodnúť o zmene žaloby a toto rozhodnutie písomne vyhotoviť a vysporiadať sa s procesnými úkonmi žalobcu, teda nebol vyslovený záväzný právny názor, že by úkonmi z 22. februára 2012 a z 05. februára 2014 prišlo k späťvzatiu celej žaloby. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd v zmysle uvádzaných pokynov vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou jednotlivých späťvzatí žaloby, preto je tvrdenie dovolateľa o prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP aj v kontexte tohto dovolacieho dôvodu nedôvodné.

15. Dovolateľ ďalej uviedol, že v zmysle § 219 ods. 3 CSP požiadal v podanom odvolaní odvolací súd o oznámenie času a miesta verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, pričom odvolací súd toto nevykonal, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a tým prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd uvádza, že v odvolaní žalovaného z 29. apríla 2022 (č. l. 689) tento požiadal o oznámenie času a miesta verejného vyhlásenia rozhodnutia na e-mailovú adresu právneho zástupcu žalovaného. Z obsahu spisu súčasne vyplýva, že odvolací súd skutočne žalovaného o čase a mieste verejného vyhlásenia rozhodnutia elektronickými prostriedkami neinformoval, na základe čoho sa odvolací súd dopustil procesnej vady v konaní. Zároveň však dovolací súd konštatuje, že procesné pochybenie tohto typu, t. j. neoznámenie času a miesta konania verejného vyhlásenia rozhodnutia, počas ktorého neprišlo k prejednaniu veci, ale len vyhláseniu rozhodnutia, nie je porušením práva na spravodlivý proces takej intenzity, ktorá by zakladala nevyhnutnosť zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. Dovolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.